

azken portuko tabernan

garikoitz berasaluze

Anabel Arraiza

«Sara oso
'pija' da»

Nortasun agiria

Lakuntzan jaio zen, 1975eko irailaren lehenean eta, gaur egun ere, bertan bizi da, mutilarekin. UBI amaitu ondoren, *Goenkale*-ko casting-era aurkeztu zen eta ordudanik Arralde izan du lantoki. Joseba Salegi altsasuarraren *Jone sube al cielo* film luzearen protagonista da eta zain dago filma noiz aurkeztuko, zinemarako bidea zabalduko diolakoan. Ezaguna baina apala. Musikaria eta aktorea. Ameslaria eta gaztea. Anabel Arraiza.

Anabel, ohiki, goizeko bostetan jaikitzen da egunero. *Goenkale* goizeko zazpietan esnatzen da eta ordurako han izan behar baitu Sarak. Anabel, beraz, bostetan esnatzen da: «Ordubete behar dut esnatu, gosalduta eta prestatzeko. Beste ordubete bidean. Gero, grabaketan sartu bazkaldu bitarte. Berandu eta arratsaldean etxera joaten naiz bostak alderako. Goizean egin ez ditudan gauzak egiten ditut eta, gero, mutila heltzen denean, lokal batean aritzen gara musika entzuten eta sortzen».

BBBko lehen mailan zegoenean, Mirentxu Purroyren *Denboraren gibel* filmeko euskaraz hitz egiten zuten eta musikaz zerbait zekiten neskak bilatu zituzten San Fermin ikas-

tolan eta Anabel izan zen aukeratua. UBI *Goenkale*-ko aukera egokitu zitzaion eta, orain, Salegiren lehen film luzearen protagonista bihurtu da. *Goenkale*-koa, lagun batek esan zion: «Irre-

tian entzun zuen eta biak aurkeztu ginen, erokeria moduan. Azkenean, berak kanpoan geratu zen eta ni barruan».

Ordudanik, azken bost urteotan as-

ko ikasi du Anabelek. Ez da antzerki eskola batetik igaro, baina «*Goenkale* izan da eskolarik onena». Ohartzen da alde handia dagoela orain dela bost urteotan, halaber, hamaika bitxikeria ere ezagutu behar izan ditu ia egunero telebistan agertzearen ondorioz. «Hasierako urteetan. Xabier Sararen bikotea zen *Goenkale*-n. Elbarri geratu zen eta Sarak utzi egin zuen. Eta behin kalean andre zahar batek egundoko errieta bota zidan. Ez nuela fundamenturik, horrelako gauzak ezin zirela egin eta abar. Horrelako pila bat izan ditut».

Egia esateko, ordea, Anabel eta Sara oso ezberdinak dira. Anabel berarentzat ere «Sara oso *pija* da». Beti esan dut ez dutela zer ikusirik Sarak eta Anabelek. Sararen fisikoa Anabelena da eta zenbait gauza ere erantsi egin zaizkio bost urtetan, baina gainontzean ezberdinak dira. Sara hain gaztea izanik, enpresako bazkidea eta abar da. Pentsa Anabel non geratzen den, UBiko ikasketetan».

Bere antzezle lanean, ordea, aurrera egiteko prest dago. Baita zinemaren ere. *Jone sube al cielo* filmerako, esaterako, hain berea zuen ile luzea moztu behar izan zuen. «Zinemaren aurrera egiteko gauza asko egiteko prest nago. Gainera, protagonista bat eskaintzen dizutenean ilea moztu edo nahi duzuna egiten duzu». Filma hasi aurretik, beldurra bazuen Anabelek: «medio ezberdina, ardur handia eta abar. Baina, beno, laguntza handia izan dut». Orain, filma estreinatzea bakarrik falta da. Anabelek egin du egin beharrekoa. Beraz, hein batean, zuzendariaren eta filmak duen erantzunaren arabera da Anabelen etorkizuna.

Anabelen beste aurpegi bat musikak erakusten du. Lakuntzako Amaiur eskusoinu taldean jo izan zuen eta, zenbait lagunekin, Gaiuri taldean hainbat ezkontza afari, kalejira eta herriko festa alaitu zituen. Gaur egun ere, diskoa grabatzea amets bat da Anabelentzat. Etxean badute estudio antzeko bat eta hant grabatzen dituzte abestiak. Ea egunen batean entzuten ditugun...

bat-batean

■ Film bat?

L.A. Confidential.

■ Idazle bat?

Ramon Saizarbitoria.

■ Aktore bat?

Javier Bardem.

■ Hiru musika talde?

Itoiz, Bide Ertzean eta Roxette.

■ Parrandarako herri edo hiri bat?

Iruñea.

■ Uharte eramateko hiru aukera?

Telefonoa, musika entzuteko aparailua eta gitarra bat.

■ Egin duzun azken erokeria?

Zurekin gelditzea.

■ Jakirik gustukoena?

Oilasko erreka.

■ Edari bat?

Garagardoa.

■ Zer izan nahi zenuen txikitari?

Orkestra handi bateko zuzendaria.

infernuko
sukaldetik

harkaitz cano

Eremu galduaren bila

Ez naiz ni izango hirien arkitekturak beren baitan bizi diren biztanleen izaeran dituen eraginak agerian jarriko dituen lehenbizikoa. Gure hiriak gizonezko arkitektoek diseinatutakoak dira gehien bat. Irakurri berri dudak teoria baten arabera, hortik dator nonbait eraikinen garapen ia beti bertikalerako obsesioa, Empire State bezalako etxeorraz falikoekiko joera. Emakumezkoek hiriak diseinatzeak aukera gehiago izan balute, hiriak ez lirateke, ziur aski, hain agresiboak izango, horizontalagoak eta orekatuagoak baizik.

Bitxia da, hala ere, New Yorkeko biztanleek bera bestearen gainean pilaturiko etxesail multzoak eragiten duen espazio faltaren aurrean garatu duten auto-defentsa sistema. Metroko bagoia lepo joanagatik inork ez du inor ukitzen, geldirik eta zurrin mantentzen da jendea, norbere zapaten zingiran lurperatua. Kaleetan elkarri hitz egiten dioten lagunak ere, metro pare bateko distantzia uzten dute tartean. Biolentzia egiten zaie lagun hurkoaren aurpegia aurrez aurre ikustea. Urduritu egiten dira. Duela aste pare bat, Bowery Ballroom kontzertu aretoan izan nintzen Morphine rock taldea ikusten. Sarrerak agortuta egon arren, eta

kontzertua hirugarren lerrotik ikusiagatik, inork ez ninduen zapaldu. Ia-ia faltan bota nuen bultzadaren bat, egia esan.

Gauza beretsua gertatzen da begiradekin ere. Kalean inork ez dio inori begietara so egiten, eta norbaitek bere *aire espazioa* urratzen duen begirada arrotz bat somatzen duenean, lubakietako defentsa-lerroaren antza duen *tomahawk* bagu keinu batekin erantzuten du.

Jakina, gero salbuespenak daude, eta gaitz erdi. Hori hiri guztietan berdintsu dela esango nuke. Salbuespen dosiei esker bizirauten duguneko, alegia.

NY/ 99-04-21